EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 16.7.2021
COM(2021) 388 final

2021/0208 (NLE)

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om Den Europæiske Unions tiltrædelse af konventionen om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område ("domskonventionen")

{SEC(2021) 279 final} - {SWD(2021) 192 final} - {SWD(2021) 193 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

EU-borgere og -virksomheder, der ønsker at få en retsafgørelse, der er truffet i EU, anerkendt og fuldbyrdet i et land uden for EU, står i øjeblikket over for et spredt juridisk landskab, da der mangler en overordnet international ramme for anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. Det betyder, at den, der har fået medhold i retsafgørelsen, skal navigere gennem et kludetæppe af nationale love i lande udenfor EU om accept af udenlandske retsafgørelser samt bilaterale, regionale og multilaterale traktater. For at have en chance for at få afgørelsen fuldbyrdet, skal de, der anlægger internationale retssager, derfor bruge ressourcer, tid og ofte ekstern ekspertise for at udarbejde en solid strategi for gennemførelsen af en sådan retssag. Denne kompleksitet samt de med en sådan sag forbundne omkostninger og manglende retssikkerhed, er afskrækkende faktorer, der kan få virksomheder og borgere til enten at undgå retssager og søge andre former for tvistbilæggelse, opgive at forfølge deres krav eller beslutte helt at undlade at indgå i internationale aftaler. Dette kan igen have en negativ indvirkning på EU's virksomheders og borgeres vilje til at engagere sig internationale handels- og investeringsaktiviteter. Da fuldbyrdelsen af EU-retsafgørelser i lande uden for EU er usikker, udgør det endvidere en hindring for EU's virksomheders og borgeres adgang til at få løst deres tvister ad domstolsvejen.

Væksten i de internationale handels- og investeringsstrømme øger disse juridiske risici for EU's virksomheder og borgere, men denne situation kan afhjælpes ved hjælp af et forudsigeligt system for grænseoverskridende anerkendelse og fuldbyrdelse af civil- og handelsretlige retsafgørelser. Indtil for nylig var anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område imidlertid ikke udtømmende reguleret på internationalt plan, selv om der findes visse bilaterale eller multilaterale aftaler med begrænset rækkevidde. Denne situation har ændret sig med vedtagelsen af **konventionen om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område.**

("domskonventionen")[1] i juli 2019.

Domskonventionen, der blev vedtaget inden for rammerne af Haagerkonferencen om International Privatret (HCCH), har potentiale til at forbedre det nuværende system for udveksling af udenlandske retsafgørelser. Konventionen har til formål at fremme effektiv adgang til domstolene for alle og at lette regelbaseret multilateral handel og investeringer samt mobilitet ved hjælp af retligt samarbejde[2].

EU har altid støttet oprettelsen af et multilateralt system for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område og har således været aktivt involveret i de forhandlinger, der gik forud for konventionens vedtagelse, med henblik på en eventuel tilslutning til denne fremtidige internationale ordning. På grundlag af det mandat, som Rådet

[1] Konvention af 2. juli 2019 om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område.

[2] Præamblen til domskonventionen.

gav Europa-Kommissionen i maj 2016[3], varetog Kommissionen Unionens interesser under forhandlingerne i HCCH.

Forhandlingerne om domskonventionen blev afsluttet med et positivt resultat i juli 2019, og konventionen er i øjeblikket åben for undertegnelse, ratifikation eller tiltrædelse. Hvis Den Europæiske Union tiltræder domskonventionen som foreslået af Kommissionen, vil konventionen finde anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse af indkommende og udgående retsafgørelser mellem EU-medlemsstaterne og andre kontraherende stater i konventionen.

Dette forslag er i overensstemmelse med Kommissionens mål i de politiske retningslinjer for Europa-Kommissionen (2019-2024)[4], navnlig i forbindelse med prioriteten "Et nyt skub i det europæiske demokrati"[5]. Det er i overensstemmelse med Unionens engagement i multilateralisme i internationale forbindelser, og det vil sandsynligvis tilskynde andre lande og EU's handelspartnere til at tiltræde domskonventionen. EU's tiltrædelse af en multilateral konvention om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område vil også være i overensstemmelse med den del af Unionens politik, der tager sigte på at øge væksten i international handel og udenlandske investeringer og borgernes mobilitet rundt om i verden.

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

EU har et veludviklet system[6] for gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område mellem medlemsstaterne, som blev indført som et nødvendigt supplement til det indre marked. Bruxelles Ia-forordningen[7] finder imidlertid ikke anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, der er truffet i lande uden for EU.

På internationalt plan har EU indgået en international konvention med EØS-staterne og Schweiz (Luganokonventionen af 2007[8]). Desuden har et første forsøg på at etablere en multilateral ramme for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser ført til indgåelse af værnetingskonventionen fra 2005[9]. Denne konvention sikrer anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager, hvor parterne har aftalt, hvilken ret der har kompetence til at påkende tvisten. Unionen ratificerede denne konvention i 2015, hvilket betyder, at den nu er en del af gældende EU-ret.

Ud over værnetingskonventionen fra 2005, som kun har et begrænset anvendelsesområde, findes der ingen global multilateral ramme for udvekslingen af retsafgørelser.

---

3 Se *Resultatet af samlingen i Rådet (konkurrenceevne)(3470. samling i Rådet) den 26.-27. maj 2016, nr. 9357/16* og *Udkastet til Rådets afgørelse (nr. 8814/16) om bemyndigelse til at indlede forhandlinger om en konvention om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (domskonventionen) inden for rammerne af Haagerkonferencen om International Privatret*.

4 https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/political-guidelines-next-commission_en.pdf.

5 Samtidig med at man støtter Kommissionens mål i de overordnede kategorier "*Et stærkere Europa i verden"* og "*en økonomi, der tjener alle"*.

6 Se Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (omarbejdning), EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1, (Bruxelles Ia-forordningen).

7 *Ibidem.*

8 Konvention om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, EUT L 339 af 21.12.2007, s. 3.

9 Konvention af 30. juni 2005 om værnetingsaftaler.

Domskonventionen vil således supplere de eksisterende retlige rammer i Unionen og dermed sikre udveksling af udenlandske retsafgørelser ud over den eksisterende ordning, der gælder mellem EU-staterne på den ene side og EØS-staterne og Schweiz på den anden side.

Den interne EU-ret vil ikke blive ændret ved tiltrædelse af konventionen, hvis der ikke afgives nogen erklæring, fordi de to instrumenter finder anvendelse i forskellige sammenhænge[10]. Dette skyldes, at Bruxelles Ia-forordningen finder anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser inden for EU, mens konventionen finder anvendelse på retsafgørelser, der hidrører fra lande uden for EU. Det er imidlertid nødvendigt med en erklæring for at sikre, at opfyldelsen af de politiske mål i Bruxelles Ia-forordningen ikke påvirkes af tiltrædelsen af konventionen. Mere specifikt giver Bruxelles Ia-forordningen i sager om erhvervsmæssig leje eller forpagtning af fast ejendom enekompetence til retterne i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende. Domskonventionen indeholder ikke sådanne regler om enekompetence i relation til erhvervslejemål. I medfør af konventionen vil medlemsstaterne derfor være forpligtet til at anerkende og fuldbyrde tredjelandes retsafgørelser om erhvervsmæssig leje eller forpagtning af fast ejendom, der er beliggende på deres område. Dette ville være i modstrid med det politiske mål bag Bruxelles Ia-forordningen om at tillægge domstole i EU enekompetence i tvister vedrørende fast ejendom beliggende i EU.

Derfor bør der ved tiltrædelsen afgives en målrettet erklæring, der udelukker anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende erhvervsmæssig leje og forpagtning af fast ejendom beliggende i EU. Denne begrænsede erklæring sikrer, at konventionen er i overensstemmelse med gældende EU-ret, uden at erklæringen er til hinder for fuld opfyldelse af alle de politiske mål med dette forslag.

- **Sammenhæng med Unionens politik på andre områder**

Domskonventionen er resultatet af en gradvis proces, der skal lette udvekslingen af retsafgørelser på verdensplan. Den bygger på værnetingskonventionen fra 2005, der har til formål at udvide anvendelsesområdet for retsafgørelser, der kan cirkulere mellem stater. De konventioner, der er vedtaget inden for rammerne af Haagerkonferencen, har til formål at gøre dette uden at gribe ind i de specialiserede konventioner, der måtte eksistere på særlige områder som f.eks. vedrørende sø- og transportspørgsmål, eller i eksisterende bilaterale konventioner.

På grund af den øgede retssikkerhed, de reducerede omkostninger og den kortere varighed af internationale retssager har domskonventionen potentiale til at tilskynde EU's virksomheder og borgere til at engagere sig i internationale forretninger og dermed øge omfanget af handel og investeringer på tværs af grænserne.

Endelig er tiltrædelsen af domskonventionen i overensstemmelse med Unionens engagement i multilateralisme og i en regelbaseret verdensorden.

[10] Jf. domskonventionens artikel 23, stk. 4. Det bør bemærkes, at anvendelsen af Luganokonventionen eller værnetingskonventionen af 2005 heller ikke vil blive berørt af konventionen, da tidligere traktater har forrang, jf. artikel 23, stk. 2.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

• Retsgrundlag

Unionens kompetence til at regulere spørgsmål vedrørende anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal søges i artikel 81, stk. 2, litra a), i TEUF.

Som det fremgår af artikel 3, stk. 2, i TEUF, har Unionen enekompetence til at indgå internationale aftaler for så vidt de kan berøre fælles regler eller ændre deres rækkevidde. Som følge af vedtagelsen af Bruxelles I-forordningen har Unionen fået en sådan ekstern enekompetence til at regulere spørgsmål vedrørende anerkendelse og fuldbyrdelse af tredjelandes retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område[11].

Domskonventionen om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser falder således ind under Unionens eksterne enekompetence. Unionen kan tiltræde den i medfør af artikel 81, stk. 2, litra a), og artikel 218, stk. 6, litra a), i TEUF.

• Nærhedsprincippet (for områder, der ikke er omfattet af enekompetence)

Ikke relevant

• Proportionalitetsprincippet

Formålet med dette forslag er at forbedre adgangen til domstolene ved at lette anerkendelsen og fuldbyrdelsen af retsafgørelser, der er truffet af domstole i EU, uanset hvor debitor har aktiver, øge retssikkerheden for virksomheder og borgere, der inddrages i internationale retssager, og mindske omkostningerne ved og varigheden af grænseoverskridende retssager. Samtidig er hensigten med dette forslag kun at tillade anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser fra tredjelande i EU, hvis de grundlæggende principper i EU-retten overholdes, og den interne EU-ret ikke berøres.

Disse mål kan kun nås ved at tilslutte sig en ordning med gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser mellem stater som den, der er etableret inden for rammerne af domskonventionen. Medlemsstaterne har ikke længere mulighed for at forhandle multilaterale eller bilaterale konventioner om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, fordi den eksterne kompetence i relation til international kompetence og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område udelukkende ligger hos Den Europæiske Union.

En ensidig indsats på EU-plan ville ikke nå ovennævnte mål, da det ikke ville lette anerkendelsen og fuldbyrdelsen af EU-domme i lande uden for EU.

Endelig vil det være mere effektivt at indgå i en eksisterende multilateral ramme, som EU har været med til at forhandle, end at indlede forhandlinger med ikke-EU-lande på bilateralt plan. Afhængigt af hvor mange stater der tiltræder konventionen, vil det sikre en fælles retlig ramme for behandling af retsafgørelser fra tredjelande, uanset hvor de kommer fra. Det vil

[11] Dette er blevet bekræftet af EU-Domstolen i *Lugano-udtalelsen*, hvor den fastslog, at Det Europæiske Fællesskabs eksterne enekompetence bl.a. finder anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse af tredjelandes retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. Jf. udtalelse 1/03, ECLI:EU:C:2006:81.

også sikre en fælles retlig ramme for virksomheder og borgere i EU, der ønsker anerkendelse og fuldbyrdelse i ikke-EU-lande af retsafgørelser, der er truffet af domstole inden for EU[12].

- **Valg af retsakt**

Ikke relevant

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning**

Ikke relevant

- **Høringer af interesserede parter**

Inden for rammerne af vurderingen af de forskellige politiske løsningsmodeller vedrørende domskonventionen indhentede Kommissionen interessenternes synspunkter via en åben offentlig høring og en workshop med medlemsstaterne[13]. Der blev desuden foretaget en undersøgelse af en ekstern kontrahent, som også gennemførte en række høringsaktiviteter, såsom en onlineundersøgelse, målrettede interviews med interessenter samt et spørgeskema, der blev rundsendt til medlemsstaternes myndigheder.

Disse høringsaktiviteter viste, at en tiltrædelse af domskonventionen blev støttet såvel af medlemsstaterne som af langt størstedelen af de berørte parter (såsom jurister, virksomheder, sammenslutninger af advokater og fogeder, professorer osv.). Med hensyn til muligheden for at afgive erklæringer [14]modsatte medlemsstaterne sig en erklæring efterkonventionens artikel 19 og gav ikke udtryk for klare holdninger til artikel 18-erklæringer. Kun et lille antal interesserede parter gik ind for tiltrædelse med en erklæring efter artikel 19, mens der ikke var nogen klar tendens for så vidt angår artikel 18-erklæringer.

Bidragene fra disse høringsaktiviteter var meget vigtige for Kommissionens overvejelser med hensyn til den bedste tilgang i dette forslag. Som følge heraf besluttede Kommissionen at foreslå, at EU tiltræder domskonventionen med en begrænset, målrettet erklæring, der udelukker anerkendelse og fuldbyrdelse ved domstole i EU af retsafgørelser fra tredjelande, der vedrører erhvervsmæssig leje (leje- og forpagtningsaftaler) af fast ejendom beliggende i EU.

---

12 Se herved også afsnit 3 og 4 i konsekvensanalysen, der ledsager dette forslag.

13 På workshoppen gav medlemsstaterne udtryk for deres foreløbige synspunkter i afventning af en yderligere analyse af konsekvenserne af alle politiske løsningsmodeller.

14 Erklæring enten på grundlag af konventionens artikel 18 (med undtagelse af visse spørgsmål) og/eller artikel 19 (bortset fra retsafgørelser i civile sager eller handelssager, der vedrører stater).

- **Indhentning og brug af ekspertbistand**

Mens forhandlingerne om domskonventionen stod på, har Kommissionen løbende konsulteret og taget hensyn til den ekspertise, som sagkyndige fra medlemsstaterne har bidraget med. Desuden blev eksperter fra medlemsstaterne også hørt som led i det forberedende arbejde til dette forslag.

Kommissionen tog også hensyn til en undersøgelse foretaget af en ekstern kontrahent til støtte for konsekvensanalysen. Denne undersøgelse[15] indeholder en omfattende økonomisk og retlig analyse af de forskellige politiske løsningsmodeller. I undersøgelsen blev der anvendt forskellige analytiske værktøjer, lige fra anvendelse af empiriske data, der blev tilvejebragt på forskellige måder (onlineundersøgelse, spørgeskema og interview), til statistikker eller analyser. I de tilfælde, hvor der ikke forelå kvantitative data, blev der anvendt kvalitative skøn. Disse skøn og de forskellige antagelser, der blev lagt til grund for undersøgelsen, blev bekræftet af eksterne eksperter på et workshopmøde.

I undersøgelsen konkluderede man, at den mest hensigtsmæssige måde at nå de politiske mål på er at tiltræde konventionen uden nogen erklæring. Denne konklusion afspejles i dette forslag, da tiltrædelse af domskonventionen kun foreslås med en begrænset, målrettet erklæring, der anses for nødvendig for at opnå sammenhæng med gældende EU-ret. Samtidig hindrer en sådan begrænset erklæring ikke opfyldelsen af de øvrige mål i dette forslag eller dets effektivitet med hensyn til de forventede direkte fordele for EU's virksomheder og borgere.

Endelig har Kommissionen henholdt sig til den omfattende ekspertise i anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på EU-plan i forbindelse med anvendelsen af Bruxelles Ia-forordningen, dens forgænger forordning (EF) nr. 44/2001[16], som selv var efterfølgeren til Bruxelleskonventionen af 1968[17] om samme emne. Der findes omfattende vejledning fra EU-Domstolen i forbindelse med fortolkningen og anvendelsen af disse retsforskrifter på EU-plan.

- **Konsekvensanalyse**

Det ønskelige i EU's tiltrædelse af konventionen blev vurderet inden for rammerne af en konsekvensanalyserapport. Under den antagelse, at EU tiltræder konventionen, blev der taget hensyn til en række alternative politiske løsningsmodeller. Disse løsningsmodeller omfattede tiltrædelse enten uden nogen erklæring eller med specifikt definerede erklæringer — enten med en erklæring i henhold til konventionens artikel 18, der udelukker visse spørgsmål fra anvendelsesområdet (forbruger-, beskæftigelses- eller forsikringssager og/eller erhvervsmæssig leje af fast ejendom), eller med en erklæring i henhold til konventionens artikel 19, der udelukker retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, som involverer stater eller statslige enheder.

Den foretrukne løsning er at tiltræde konventionen med en begrænset, målrettet erklæring, der udelukker anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, der vedrører erhvervsmæssig leje (leje- og forpagtningsaftaler) af fast ejendom beliggende i EU.

---

15 Offentliggøres, når forslaget er vedtaget.

16 Jf. Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, EFT L 12 af 16.1.2001, s. 1.

17 Jf. Bruxelles-konventionen af 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, EFT L 299 af 31. december 1972, s. 32.

Med henblik på at kvantificere virkningerne af domskonventionen om udveksling af retsafgørelser mellem EU og lande uden for EU gik man ud fra, at otte udvalgte lande uden for EU ville tiltræde konventionen. De udvalgte lande uden for EU er Australien, Argentina, Brasilien, Canada, Kina, Japan, Sydkorea og USA. Alle virkninger blev anslået for en referenceperiode, der løber fra 2022 til 2026.

Den foretrukne løsning vil forbedre adgangen til bilæggelse af tvister inden for retssystemet og øge retssikkerheden og forudsigeligheden i internationale retssager. De direkte fordele for EU-borgere og -virksomheder, når de forsøger at få en EU-dom anerkendt og fuldbyrdet i de udvalgte lande uden for EU, anslås til mellem 1.1 og 2.6 mio. EUR i 2026. Dette skal ses i sammenhæng med et forventet fald på 10-20 % i omkostningerne i forbindelse med anerkendelse og fuldbyrdelse af EU-domme i lande uden for EU. Desuden forventes den gennemsnitlige varighed af sagerne at falde med tre til seks måneder i gennemsnit.

Et enklere og mere forudsigeligt system for anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område vil også fremme international handel og internationale investeringer. Da den internationale handel og de internationale investeringer sandsynligvis vil øges, kan der være positive virkninger både på mikro- og makroniveau samt positive virkninger for beskæftigelsesmulighederne. Især SMV'er vil drage fordel af den forbedrede adgang til domstolene og den forbedrede retssikkerhed i internationale sager, der følger af domskonventionen.

Den foretrukne løsningsmodel er navnlig fuldt ud i overensstemmelse med gældende EU-ret på dette område, dvs. Bruxelles Ia-forordningen. Ifølge den foretrukne løsningsmodel er erhvervslejemål udelukket fra konventionens anvendelsesområde, da Bruxelles Ia-forordningen giver EU's domstole enekompetence til at behandle tvister vedrørende erhvervsmæssig leje eller forpagtning af fast ejendom beliggende i EU.

På den anden side blev en erklæring, der ville udelukke de øvrige områder[18], ikke anset for nødvendig. Konventionen yder tilstrækkelig beskyttelse af svagere parter (forbrugere, arbejdstagere eller forsikringstagere, forsikrede eller personer, der er begunstiget i en forsikringspolice), om end på en anden måde end den beskyttelse, der følger af EU-retten. I modsætning til erhvervsmæssig leje eller forpagtning af fast ejendom, der er beliggende i EU, kan andre erklæringer, der har et bredere anvendelsesområde, desuden hæmme den fulde opfyldelse af målene med dette initiativ.

Udvalget for Forskriftskontrol afgav en positiv udtalelse om konsekvensanalysen den 23. april 2021.

- **Målrettet regulering og forenkling**

Forslaget har ingen omkostningsmæssige konsekvenser for SMV'er. Da SMV'er har en tendens til at foretrække retssager frem for voldgift, forventes stigningen i retssikkerheden kombineret med lavere omkostninger og sagsbehandlingstid i internationale retssager desuden at have en positiv indvirkning på deres villighed til at indgå eller udbygge internationale aftaler. Tiltrædelsen af konventionen kan også forbedre SMV'ernes konkurrenceevne. Dette skyldes, at omkostningerne ved internationale retssager og dermed indirekte ved at drive forretning på internationalt plan vil falde, hvilket vil give SMV'er, der har hjemsted i EU, en komparativ fordel i forhold til virksomheder fra lande, der ikke har ratificeret konventionen. Forslaget forventes også at få en positiv indvirkning på international handel og investeringer.

[18] Det drejede sig om forbruger-, beskæftigelses- og forsikringsspørgsmål.

- **Grundlæggende rettigheder**

Forslaget tager sigte på at forbedre adgangen til bilæggelse af tvister inden for retssystemet for EU's virksomheder og borgere, fordi den grænseoverskridende anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, som er en integreret del af retten til at få tvister afgjort af domstolene, generelt vil blive forbedret og være mere forudsigelig. Konventionen afspejler i vid udstrækning reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, der finder anvendelse internt i EU (Bruxelles Ia-forordningen). Konventionen afviger derfor i princippet ikke fra EU's grundlæggende rettigheder og principper om processuel retfærdighed. Efter konventionen er der mulighed for at afvise anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, der er uforenelige med grundlæggende principper om en retfærdig rettergang eller med grundlæggende retsprincipper i den stat, hvor der anmodes om anerkendelse og fuldbyrdelse. Dette vil på grundlag af en allerede afprøvet tilgang [19]bidrage til at sikre, at grundlæggende rettigheder såsom retten til kontradiktion eller retten til en retfærdig rettergang er blevet behørigt overholdt i et ikke-EU-land. Ved at forbedre anerkendelsen og fuldbyrdelsen af retsafgørelser, der er truffet af EU-domstole, i tredjelande tilsigtes det desuden med konventionen at lette oprettelse og drift af egen virksomhed og øge respekten for ejendomsretten i EU.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Forslaget har ingen virkninger for EU's budget. Medlemsstaterne kan have engangsomkostninger til implementering af konventionen, og der kan være lidt højere omkostninger for medlemsstaternes domstole på grund af den forventede beskedne stigning i antallet af sager. Det forventes dog, at disse omkostninger på mellemlang og lang sigt vil blive opvejet af det forventede fald i sagsbehandlingstiden.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Da forslaget vedrører EU's tiltrædelse af en international konvention, der indeholder klare regler for anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser, vil der ikke blive udarbejdet nogen gennemførelsesplan.

Med hensyn til overvågning og evaluering af den praktiske anvendelse af konventionen vil EU deltage i møder i særlige kommissioner, der afholdes regelmæssigt af HCCH for at gøre status over den praktiske anvendelse af konventionen.

EU's interne evaluerings- og overvågningsmekanisme vil så vidt muligt svare til HCCH's statusmekanisme. Evalueringen vil blive foretaget med regelmæssige mellemrum og vil omfatte en vurdering af konsekvenserne af EU's tiltrædelse af domskonventionen samt en vurdering af, om de vigtigste mål, der forfølges med tiltrædelsen, er nået. Desuden vil evalueringen også omfatte en analyse af, hvorvidt det er ønskeligt med erklæringer, så det kan

[19] Ud over Bruxelles Ia-forordningen er denne tilgang også blevet anvendt i Luganokonventionen og værnetingskonventionen af 2005.

vurderes, om de (n) erklæring (r), der allerede er afgivet, skal opretholdes eller trækkes tilbage, eller om der skal afgives nye erklæringer.

- **Forklarende dokumenter (for direktiver)**

Ikke relevant

- **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

I betragtning af Den Europæiske Unions eksterne enekompetence og det forhold, at domskonventionen i medfør af artikel 26 giver mulighed for, at en organisation for regional økonomisk integration tiltræder den, bør EU blive kontraherende part i selve konventionen uden medlemsstaterne på grundlag af en positiv afgørelse truffet af Rådet.

Når Den Europæiske Union undertegner konventionen, bør den derfor i overensstemmelse med konventionens artikel 27 afgive en erklæring om, at den har kompetence på alle de af konventionen regulerede områder, og at dens medlemsstater ikke vil blive parter i konventionen, men vil være bundet af den i kraft af EU's indgåelse. I overensstemmelse med protokollen (nr. 22) om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, hvorefter Danmark ikke deltager i foranstaltninger, der er truffet i henhold til traktatens artikel 81, stk. 2, omfatter EU's tiltrædelse af domskonventionen ikke Danmark.

Når EU tiltræder konventionen, bør den også afgive en erklæring om konventionens materielle anvendelsesområde efter konventionens artikel 18, som udelukker retsafgørelser om leje eller forpagtning af fast ejendom, der er beliggende i Den Europæiske Union, fra konventionens anvendelsesområde.

2021/0208 (NLE)

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om Den Europæiske Unions tiltrædelse af konventionen om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område ("domskonventionen")

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 81, stk. 2, litra a), og artikel 218, stk. 6, litra a),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til godkendelse fra Europa-Parlamentet[1], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Konventionen om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område inden for rammerne af Haagerkonferencen om International Privatret ("konventionen") blev indgået den 2. juli 2019.

(2) Med konventionen tilstræbes det at fremme adgangen til bilæggelse af tvister inden for retssystemet globalt ved hjælp af et øget internationalt retligt samarbejde. Konventionen har navnlig til formål at reducere risici og omkostninger i forbindelse med grænseoverskridende retssager og tvistbilæggelse og dermed lette international handel, investeringer og mobilitet.

(3) Unionen deltog aktivt i forhandlingerne forud for vedtagelsen af konventionen og er enig i dens mål.

(4) Unionsborgere og EU-virksomheder, der ønsker at få en retsafgørelse, der er truffet i EU, anerkendt og fuldbyrdet i et land uden for EU, står i øjeblikket over for et spredt juridisk landskab, da der mangler en overordnet international ramme for anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. Væksten i de internationale handels- og investeringsstrømme øger disse juridiske risici for EU's virksomheder og borgere, men denne situation kan afhjælpes gennem et forudsigeligt system for grænseoverskridende anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område.

(5) Disse mål kan kun nås ved at tilslutte sig en ordning med gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser mellem stater som den, der er etableret inden for rammerne af konventionen. Samtidig bør konventionen kun tillade anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser fra tredjelande i EU, hvis de grundlæggende principper i EU-retten overholdes, og den interne EU-ret ikke berøres.

(6) I henhold til konventionens artikel 26 kan organisationer for regional økonomisk integration, der har kompetence på nogle af eller alle de områder, der reguleres af

[1] EUT C , af , s. .

konventionen, i lighed med Unionen, undertegne, acceptere, godkende eller tiltræde konventionen.

(7) Som det fremgår af traktatens artikel 3, stk. 2 , har Unionen enekompetence til at indgå internationale aftaler for så vidt de kan berøre fælles EU-regler eller ændre deres rækkevidde. Konventionen påvirker Unionens afledte ret om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af de retsafgørelser, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012[2]. Unionen har derfor enekompetence på alle de i konventionen regulerede områder.

(8) Det fremgår af konventionens artikel 24, stk. 3, og artikel 28, at tiltrædelse af konventionen kan finde sted, inden den træder i kraft.

(9) Unionen bør indgå konventionen ved at tiltræde den.

(10) Når Unionen tiltræder konventionen bør den i overensstemmelse med konventionens artikel 27 erklære, at den har kompetence på alle de af konventionen regulerede områder. Medlemsstaterne vil derfor blive bundet af konventionen i kraft af Unionens indgåelse heraf.

(11) I sager om erhvervsmæssig leje eller forpagtning af fast ejendom er retterne i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende, tillagt enekompetence i medfør af forordning (EU) nr. 1215/2012. Domskonventionen indeholder ikke sådanne regler om enekompetence i relation til erhvervslejemål. Når Unionen tiltræder konventionen, bør den derfor afgive en erklæring efter konventionens artikel 18 med den virkning, at retsafgørelser om leje eller forpagtning af fast ejendom, der er beliggende i Den Europæiske Union, udelukkes fra konventionens anvendelsesområde.

(12) Irland er bundet af forordning (EU) 1215/2012 og deltager derfor i vedtagelsen af denne afgørelse.

(13) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Haagerkonventionen af 2. juli 2019 om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område ("konventionen") indgås hermed af Unionen.

Konventionen er knyttet til denne afgørelse.

Artikel 2

Kommissionen udpeger den person, der er beføjet til på Unionens vegne at deponere det tiltrædelsesinstrument, der er omhandlet i konventionens artikel 24, stk. 4.

[2] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1.

Artikel 3

Ved deponering af det instrument, der er omhandlet i konventionens artikel 24, stk. 4, afgiver Unionen følgende erklæring i henhold konventionens artikel 27, stk. 1.

"Den Europæiske Union erklærer i overensstemmelse med konventionens artikel 27, stk. 1, at den har kompetence på alle de af konventionen regulerede områder. Dens medlemsstater undertegner, ratificerer, accepterer eller godkender ikke konventionen, men vil være bundet af konventionen i kraft af Den Europæiske Unions indgåelse heraf.

I forbindelse med denne erklæring omfatter udtrykket "Den Europæiske Union" ikke Danmark, jf. artikel 1 og 2 i protokollen (nr. 22) om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde".

Artikel 4

Ved deponering af det instrument, der er omhandlet i konventionens artikel 24, stk. 4, afgiver Unionen følgende erklæring i henhold konventionens artikel 18, for så vidt angår erhvervsmæssig leje (leje- og forpagtningsaftaler) af fast ejendom:

"Den Europæiske Union erklærer herved i henhold til konventionens artikel 18, at den ikke vil anvende konventionen på erhvervsmæssig leje (leje- og forpagtningsaftaler) af fast ejendom beliggende i Den Europæiske Union."

Artikel 5

Denne afgørelse træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende[3].

Udfærdiget i Bruxelles, den […].

På Rådets vegne
Formand

[3] Datoen for aftalens ikrafttræden offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende af Rådets generalsekretariat.